

Les festes majors locals o nacionals o, fins i tot, universals, han estat lligades sempre al fet religiós.

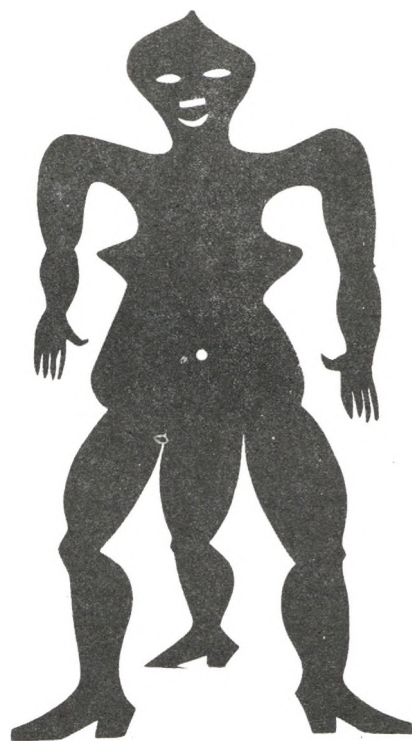
Situant-nos en temps històrics veiem com en l'Edat Mitjana, quan l'Església Catòlica esdevé l'única depositària de la cultura clàssica grega i llatina, totes les grans festes paganes foren traspassades del culte pagà en què havien nascut, al culte cristià en el qual han perdurat fins els nostres dies. L'Esgrècia no les va suprimir perquè sabia molt bé que aquelles manifestacions espontànies es componien amb fenòmens de la naturalesa, amb transcendència en la vida social i econòmica dels pobles. Per aquest motiu les va conservar donant-hi, però, un sentit sobrenatural i deslligant-les del politeisme màgic amb què s'havien revestit anteriorment. I no va tenir inconvenient en associar-se al goig de les festes de les collites o al dels solsticis d'estiu i d'hivern o d'altres. L'Esplècia no ha negat mai la naturalesa ni pretén ignorar-la; el que pretén, això sí, és que l'home no es quedi només en animal natural i per aquest motiu s'esforça a obrir-hi horitzons molt més amplis que li permetin de satisfer, en la mesura que sigui possible, els seus instints i desitjos més profunds i que són comuns a tota la humanitat: pervivència, justícia i felicitat, principalment; valors que són unessequibles en un ordre purament natural.

Aquesta tasca continua

Les Festes en el temps: Una celebració religiosa

da per l'Església durant tota l'Alta Edat Mitjana, a part d'unes festivitats universals, va conformar un ordre de festes nacionals i locals, aquestes últimes dedicades especialment a sants i a advocacions marianes, festes que havien aconseguit de formar una sòlida tradició.

Actualment, el materialisme modern pretén, amb evident insistència, fer-nos oblidar les més pures tradicions cristianes, arrelades en els nostres pobles (algunes iniciades ja en el s. IV però consolidades més tard) volent retornar-nos a les festes paganes, deslligades de tot concepte religiós. Malgrat tot, aquesta pretensió és tan contrària a la pròpia naturalesa humana, que difícilment aquest fenomen religiós cristià podrà ésser eliminat d'una manera directa. Per això es cerquen procediments més refinats i es procura suprimir les creences religioses donant-nos substitutius de poca categoria: màgia, horòscops, desbordament dels instints primaris i, fins i tot, valors de dogmatismes polítics que han d'adoptar formes religioses per tal que siguin més fàcilment acceptades pel poble. Recordeu, per exemple, com en temps de la Revolució Francesa es divinitza la

Raó; i en temps més pròxims a nosaltres trobem manifestacions d'autèntica devoció popular envers personatges polítics com l'Evita, en Mao o el Che Guevara, en els seus respectius països i àdhuc més enllà de les seves fronteres.

Hem de reconèixer que la secularització de les festes tradicionalment religioses, passa, en l'actualitat, per uns moments d'amplia acceptació i així veiem com en les nostres esglésies s'hi està cada cop més ample, tant per la Festa Major com en la major part de les festivi-